

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 129.007 van 9 maart 2004
in de zaak A. 98.054/VII-29.376**

In zake : XXX,
 verblijvende te 1080 SINT-JANS-MOLENBEEK,

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Oekraïense nationaliteit, op 1 december 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 november 2000 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 2 augustus 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 25 januari 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelin-gen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. FILLEUL, die, loco advocaat P. MASUREEL, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 19 december 1999 en verklaarde zich op 21 december 1999 vluchteling.

1.2. Op 2 augustus 2000 nam de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 9 november 2000 bevestigde de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing als volgt:

"Betrokkene werd verhoord op 6 oktober 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is.

Betrokkene, een Oekraïens staatsburger van Russische origine, verklaart problemen te hebben gekend in Oekraïne (Krim) en zou daarom op 10 december 1999 haar land hebben verlaten om op 19 december 1999 in België aan te komen waar ze op 21 december 1999 een asielaanvraag indiende. Betrokkene zou vanaf januari 1999 als arts gewerkt hebben in het bedrijf M.. In die hoedanigheid zou ze de zoon van de directeur, S., hebben geholpen met zijn drugsprobleem. Op 29 september 1999 zou betrokkene het bezoek hebben gekregen van een Tataar die haar voorstelde te werken voor zijn bedrijf. Betrokkene zou de leiding krijgen over de chemische sectie. Betrokkene zou geweigerd hebben waarop de Tataar haar zou hebben gezegd toch over het voorstel na te denken. Op 13 oktober 1999 zou ze op straat tegengehouden zijn geweest door dezelfde Tataar en een vriend. Hij zou haar opnieuw hetzelfde voorstel hebben gedaan. Toen betrokkene opnieuw weigerde zou hij haar hebben gezegd dat ze zich vergiste en zou hij allusies hebben gemaakt over betrokkenes kinderen enerzijds en over betrokkenes hulp aan S.. Hierdoor zou betrokkene begrepen hebben dat de Tataar drugsproducent was. De Tataar zou haar ook gezegd hebben niets hierover aan de politie te vertellen. Op 25 oktober 1999 zou betrokkene toch naar de politie zijn gegaan aangezien ze zich door de allusies van de Tataar bedreigd voelde. De politieman zou haar niet geloofd hebben en zou haar naar huis hebben gestuurd. Op 31 oktober 1999 zou betrokkenes zoon bebloed thuis zijn gekomen. Hij zou immers op straat door twee mannen (Tataren) belaagd zijn geweest. Op 3 november 1999 zou de Tataar opnieuw zijn langsgesproken. Hij zou betrokkene verweten hebben naar het politiebureau te zijn gegaan en zou haar gezegd hebben dat ze niet veel bedenktijd meer had. Hij zou hebben herhaald dat ze niet naar de politie mocht gaan en dat het goed was dat ze geen klacht had ingediend voor de agressie op haar zoon. Nadat de Tataar vertrokken was zou betrokkene beslist hebben te vluchten.

Ze zou in Kiev een Schengen-visum hebben aangevraagd bij de Duitse ambassade, waarna ze zou zijn teruggekeerd naar haar dorp. Op 11 november 1999 zou haar voordeur in brand zijn gestoken. Ze zou erin geslaagd zijn de beginnende brand zelf te blussen. Op 16 of 17 november 1999 zou de Tataar zijn teruggekomen. Hij zou in de woonkamer zijn gaan zitten en zou zijn pistool op de koffietafel hebben neergelegd. Hij zou gezegd hebben dat betrokkene reeds tweemaal werd gewaarschuwd en zou gevraagd hebben of betrokkene problemen wilde met haar dochter. Toen zou betrokkene gezegd hebben dat ze het werk aanvaardde waarna de Tataar zou zijn vertrokken. Op 7 december 1999 zou betrokkene visum beschikbaar zijn geweest en zou betrokkene zijn gevlucht naar België. Betrokkene zoon zou naar Lougansk zijn vertrokken en betrokkene dochter zou naar betrokkene ouders zijn gegaan.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de problemen die betrokkene opwerpt van gemeenrechtelijke aard zijn en niet onder de Vluchtelingenconventie vallen. Betrokkene beweert het slachtoffer te zijn geweest van vermeende drugsproducenten die haar wilden overhalen voor hen te werken en haar hiervoor onder psychologische druk zouden gezet hebben en haar zoon fysisch geagresseerd zouden hebben. Betrokkene zou niet omwille van haar Russische etnische origine vervolgd zijn geweest, noch omwille van een andere reden die onder de Vluchtelingenconventie valt. Bovendien heeft ze na de aanslag op haar zoon, hetgeen het eerste concrete feit was dat ze heeft vermeld, en na de brandstichting nagelaten klacht neer te leggen bij de autoriteiten. Verder had betrokkene duidelijk een binnenlands vestigingsalternatief aangezien ze haar dochter, die indirect door de vermeende drugsproducent werd bedreigd, heeft ondergebracht bij haar ouders, en aangezien haar zoon, die direct het slachtoffer werd van geweld zich in Lougansk ging vestigen.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet is komen opdagen op de DVZ op 23 mei 2000 voor het ontvankelijkheidsonderzoek. Dit ondermijnt de ernst van betrokkene vrees aangezien de ontvankelijkheidsfase voor de DVZ een wezenlijk element uitmaakt van de asielprocedure. Betrokkene was in het bezit van een kopij van haar diploma en van een kopij van haar intern paspoort. Haar originele paspoort zou in België zijn gestolen samen met haar annex 26bis. Op het verslag van de politie wordt echter enkel melding gemaakt van het verlies van haar 26bis. Deze documenten zijn niet van die aard de bovenstaande beslissing te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 2 augustus 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar memorie van antwoord aanvoert dat verzoeksters vordering onontvankelijk is omdat niet voldaan werd aan het voorschrift van art. 20, tweede lid, 1/, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat de woonplaats van de verzoekende partij niet is vermeld;

2.2. Overwegende dat verzoekster in haar memorie van wederantwoord repliceert dat dit argument elke grond mist, dat het verzoekschrift de woonplaats van verzoekster op de eerste pagina vermeldt;

2.3. Overwegende dat de woonplaats van verzoekster wel degelijk wordt aangeduid in het verzoekschrift; dat deze exceptie van onontvankelijkheid feitelijke grondslag mist en derhalve wordt verworpen;

3.1.1. Overwegende dat verzoekster een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt :

"Verzoekster steunt een eerste middel op de schending van het artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de schending van de artikelen 2 en 3 van wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De Commissaris-generaal motiveert zijn beslissing op een inadequate wijze. Een administratieve beslissing dient adequaat gemotiveerd te zijn. Dit houdt in dat de motivering pertinent en duidelijk dient te zijn. Uw Raad herinnert er stelselmatig aan dat de formele motivering van een beslissing van de Commissaris-generaal in dringend beroep des te nauwgezetter dient te zijn, dat zij besluit tot het kennelijk ongegrond karakter van de asielaanvraag (vaste rechtspraak; zie o.m. arrest nr. 56.754 van 8 december 1995, arrest nr. 57.708 van 22 januari 1996). In dit opzicht kan de motivering van de bestreden beslissing niet als adequaat worden beschouwd.

Aan de hand van de motivering van de bestreden beslissing kan immers niet worden uitgemaakt of de Commissaris-generaal zijn bevestigende beslissing steunt op het feit dat, althans volgens de Commissaris-generaal, verzoekster "duidelijk een binnenlands vestigingsalternatief" had, dan wel op het feit 'Dat de problemen die verzoekster opwerpt van gemeenrechtelijke aard zijn en niet onder de Vluchtelingenconventie vallen' (bestreden beslissing, p. 2).

Indien de Commissaris-generaal inderdaad van oordeel is dat de feiten die verzoekster aanhaalt niet onder de Vluchtelingenconventie vallen, dan maakt het niet uit of verzoekster al dan niet over een binnenlands vestigingsalternatief beschikte. Het beschikken over een binnenlands vestigingsalternatief is slechts relevant wanneer wordt vastgesteld dat het gaat om een geval van vervolging dat onder de Vluchtelingenconventie valt. De verwijzing naar het feit dat, althans volgens de Commissaris-generaal, verzoekster over een binnenlands vestigingsalternatief beschikte is, is dus misleidend en maakt de motivering inadequate.

Ook de overweging dat verzoekster "na de aanslag op haar zoon, hetgeen het eerste concrete feit was dat ze heeft vermeld, en na de brandstichting nagelaten (heeft) klacht neer te leggen bij de autoriteiten" (bestreden beslissing, p. 2) waarmee de Commissaris-generaal kennelijk bedoelt dat verzoekster klaarblijkelijk niet de bescherming van haar nationale overheid heeft ingeroepen, maakt de motivering van de bestreden beslissing inadequate, want tegenstrijdig.

In de weergave van het feitenrelaas van verzoekster, geeft de Commissaris-generaal trouwens zelf aan dat verzoekster verklaarde dat ze naar de politie was gegaan omdat ze zich door de allusies van de Tataar bedreigd voelde, maar dat de politieman haar niet geloofde en haar terug naar huis stuurde, alsook dat de Tataar een week later al op de hoogte bleek te zijn van het feit dat ze zich tot de politie had gewend hoewel hij haar verboden had dit te doen.

De bestreden beslissing die vervolgens overweegt dat verzoekster blijkbaar niet de moeite heeft gedaan om de bescherming van haar nationale overheid in te roepen, is dus door een tegenstrijdigheid in de motivering aangetast, minstens door een kennelijke beoordelingsfout (infra).";

3.1.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij als volgt repliceert in haar memorie van antwoord :

"In het eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet.

- Verweerder merkt op dat de uitdrukkelijke motivering, vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991, tot doel heeft, ten opzichte van diegene die bij een bestuurshandeling betrokken is, een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de handeling dat hij/zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die handeling te verweren met de middelen die het recht verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen wel degelijk kent. Hierdoor is het doel van de uitdrukkelijke motivering in casu bereikt.

- Verweerder wenst verder op te merken dat de overweging betreffende het binnenlands vestigingsalternatief als subsidiair ten aanzien van de overwegingen betreffende het kennelijk vreemd karakter van de asielaanvraag dient beschouwd te worden. In de bestreden beslissing wordt gewezen op het binnenlands vestigingsalternatief om aan te geven dat zelfs als verzoekster gemeenrechtelijke problemen een verband zouden hebben met de Conventie van Genève -quod non-verzoekster nog steeds over een intern vestigingsalternatief zou beschikken.

- Wat betreft het zoeken van bescherming bij de nationale autoriteiten, stelt verzoekster dat de bestreden beslissing tegenstrijdig is met het verhoorverslag door te stellen dat verzoekster "heeft nagelaten klacht neer te leggen bij de autoriteiten". Verweerder antwoordt dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt gesteld dat verzoekster na de aanslag op haar zoon en na de brandstichting nagelaten heeft klacht in te dienen, zoals blijkt uit het administratief dossier (zie verhoorverslag CGVS, p. 9 en 11) . Dat verzoekster onvoldoende bescherming heeft gezocht bij de autoriteiten is één van de overwegingen van de bestreden beslissing die dient gelezen te worden als geheel. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgenomen tegenstrijdigheden die de Commissaris-generaal hebben doen besluiten tot de onontvankelijkheid van de asielaanvraag.

Het eerste middel is niet ernstig.";

3.1.3. Overwegende dat verzoekster nog het volgende stelt in haar memorie van wederantwoord :

"De Minister van Binnenlandse Zaken antwoordt niet op het middel.

De Commissaris-generaal antwoordt dat de verplichting tot uitdrukkelijke motivering enkel tot doel heeft aan diegene die bij een bestuurshandeling betrokken is, een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de beslissing dat hij/zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht verschaft'.

Volgens de Commissaris-generaal zou uit het verzoekschrift blijken dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, waardoor het doel van de uitdrukkelijke motivering zou zijn bereikt.

De redenering van de Commissaris-generaal kan niet gevolgd worden omdat voorbij gegaan wordt aan de vereiste dat de uitdrukkelijke motivering ook 'afdoend' moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering pertinent en draagkrachtig moet zijn en onder meer inhoudt dat de motivering niet tegenstrijdig mag zijn (zie hierover VANDE LANOTTE, J. en CEREXHE, E., De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Die Keure, 1992, p. 5 e.v.).

In de redenering van de Commissaris-generaal zou elke motivering, voorzover blijkt dat betrokkene er kennis van heeft gekregen doch ongeacht de kwaliteit ervan, volstaan opdat zou zijn voldaan aan de vereiste van uitdrukkelijke motivering. Dit is niet het geval; de Raad van State beoordeelt ook de kwaliteit van de motivering. Wat dat betreft, is verzoekster zo vrij te verwijzen naar de ontwikkeling van het middel in haar verzoekschrift waaruit blijkt dat de motivering te dezen niet afdoend is.";

3.1.4. Overwegende dat de bestreden beslissing steunt op het determinerend motief dat verzoeksters opgeworpen problemen van gemeenrechtelijke aard zijn en niet onder de Vluchtelingenconventie vallen; dat enkel en alleen al op basis van deze vaststelling, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in alle redelijkheid kon oordelen dat de aanvraag van verzoekster tot erkenning als politiek vluchteling onontvankelijk is; dat er in wezen geen reden voorhanden is waarom de Commissaris-generaal zich zou moeten beperken tot één motief; dat het feit dat de Commissaris-generaal zijn beslissing aanvult met subsidiaire motieven, op zich niet de pertinentie van dat ene determinerend motief aantast; dat de Commissaris-generaal dan ook op grond van zijn vaststellingen tot zijn beslissing kon komen; dat het eerste middel niet gegrond is;

3.2.1. Overwegende dat verzoekster een tweede middel uiteenzet dat als volgt luidt :

"Verzoekster steunt een tweede middel op de afwezigheid van reden en kennelijke beoordelingsfout, afwezigheid van het kennelijk ongegrond karakter van de asielaanvraag en schending van het algemeen beginsel volgens hetwelk een bestuurlijke overheid gehouden is om, bij het nemen van haar beslissing, kennis te nemen van alle ter zake dienende elementen van het dossier, met inbegrip van de elementen die in het voordeel van de bestuurde pleiten.

De Commissaris-generaal stipt in de bestreden beslissing een aantal redenen aan waarom hij meent dat het relaas van verzoekster kennelijk vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève. Uit deze redenen kon echter niet het kennelijk vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève worden afgeleid.

De Commissaris-generaal beoordeelt kennelijk verkeerd wanneer hij overweegt dat verzoekster blijkbaar niet de moeite heeft gedaan om de bescherming van haar eigen nationale overheid in te roepen, te meer daar hij zelf verwijst naar de verklaringen van verzoekster volgens dewelke zij naar de politie was gegaan omdat ze zich door de allusies van de Tataar bedreigd voelde, de politieman haar echter had laten weten dat hij haar niet geloofde en haar terug naar huis had gestuurd, de Tataar een week later al op de hoogte bleek te zijn van het feit dat ze zich tot de politie had gewend alhoewel hij haar verboden had dit te doen.

Gelet deze verklaringen van verzoekster, die in de bestreden beslissing worden aangehaald en waarvan de geloofwaardigheid in de bestreden beslissing niet in twijfel wordt getrokken, kon de Commissaris-generaal niet oordelen dat verzoekster blijkbaar niet de moeite heeft gedaan om de bescherming van haar nationale overheid in te roepen nu ze, na de aanslag op haar zoon en na de brandstichting "nagelaten heeft klacht neer te leggen bij de autoriteiten" (bestreden beslissing, p. 2).

In die omstandigheden had de Commissaris-generaal ook minstens moeten beslissen de asielaanvraag verder te onderzoeken en verzoekster aldus de mogelijkheid moeten geven tijdens het onderzoek ten gronde het bewijs te leveren van het feit dat haar nationale overheid niet in staat was haar te beschermen.

De Commissaris-generaal apprecieert ook manifest fout wanneer hij overweegt dat de ernst van verzoeksters vrees wordt ondermijnd door het feit dat verzoekster zich op 23 mei 2000 niet aanbood op de Dienst Vreemdelingenzaken voor het ontvankelijkheidsverzoek. De Commissaris-generaal verliest hier immers uit het oog dat verzoekster per brief van 22 mei 2000 (stuk 2) had gemeld dat ze op 23 mei 2000 om medische redenen niet aanwezig zou kunnen zijn. In die brief zette ze ook heel beknopt de redenen van haar asielaanvraag uiteen, meldde ze haar adreswijziging en verklaarde ze verdere berichten af te wachten.

De Dienst Vreemdelingenzaken achtte het niet nodig om aan verzoekster een nieuwe datum voor verhoor voor te stellen en nam op 2 augustus 2000 een

weigeringsbeslissing waarin zelfs geen melding wordt gemaakt van verzoeksters brief van 22 mei 2000.";

3.2.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij als volgt repliceert in haar memorie van antwoord :

"In het tweede middel beroept verzoekster zich op "afwezigheid van reden en manifeste appreciatiefout, afwezigheid van het kennelijk ongegrond karakter van de asielaanvraag en schending van het algemeen beginsel volgens hetwelk een bestuurlijke overheid gehouden is om, bij het nemen van haar beslissing, kennis te nemen van alle terzake dienende elementen van het dossier, met inbegrip van de elementen die in het voordeel van de bestuurde pleiten."

- Wat betreft de bescherming van de nationale autoriteiten, verwijst verweerder naar zijn antwoord op het eerste middel.

- Met betrekking tot het feit dat verzoekster zich niet aanbood op de DVZ voor verhoor, stelt verzoekster dat zij bij brief van 22 mei 2000 had gemeld dat zij op 23 mei 2000 niet op het verhoor aanwezig zou kunnen zijn. Verweerder antwoordt dat verzoekster nagelaten heeft een authentiek medisch attest neer te leggen ter staving van deze verklaring, zodat zij geen geldige verantwoording heeft gegeven voor haar afwezigheid op het verhoor bij de DVZ. De Commissaris-generaal kon in de bestreden beslissing dan ook terecht stellen dat het niet komen opdagen van verzoekster op de DVZ de ernst van verzoeksters vrees ondermijnt.

Het tweede middel is niet ernstig.";

3.2.3. Overwegende dat verzoekster in haar memorie van wederantwoord nog het volgende stelt :

"De Minister van Binnenlandse Zaken antwoordt niet op het middel.

De Commissaris-generaal antwoordt vooreerst dat zijn overweging in de bestreden beslissing dat verzoekster "nagelaten heeft klacht neer te leggen bij de autoriteiten" geen manifeste beoordelingsfout uitmaakt, nu hij enkel en alleen bedoelde dat verzoekster 'onvoldoende' bescherming heeft gezocht bij de autoriteiten.

De Commissaris-generaal antwoordt bovendien dat zijn overweging in de bestreden beslissing dat de ernst van verzoeksters vrees wordt ondermijnd door het feit dat ze niet kwam opdagen voor het ontvankelijkheidsonderzoek op de DVZ evenmin een manifeste beoordelingsfout uitmaakt, nu de brief van verzoekster waarin zij uitlegde dat ze niet aanwezig zou kunnen zijn geen geldige verantwoording zou zijn.

Geen van beide antwoorden zijn overtuigend.

Wat het eerste antwoord betreft, erkent de Commissaris-generaal immers impliciet dat de overweging dat verzoekster nagelaten heeft klacht neer te leggen bij de autoriteiten feitelijk onjuist is.

Wat het tweede antwoord betreft, dient bemerkt dat de afwezigheid van een authentiek medisch attest niet wegneemt dat verzoekster, daags voor het geplande interview waarop ze niet kon aanwezig zijn, klaar en duidelijk haar interesse in de asielprocedure heeft bevestigd zodat onmogelijk kon worden gesteld dat haar houding de ernst van haar vrees ondermijnt.";

3.2.4. Overwegende dat het determinerend motief van de beslissing gelegen is in de vaststelling dat de door verzoekster aangebrachte problemen van gemeenrechtelijke aard zijn en dat haar asielaanvraag als zodanig kennelijk vreemd is aan de criteria van de Vluchtelingenconventie van Genève; dat verzoekster geenszins overtuigt van het tegendeel; dat het tweede middel zich thans volledig richt tegen motieven die slechts van subsidiaire aard zijn, met name de vaststelling van de Commissaris-generaal over het onvoldoende zoeken van bescherming bij verzoeksters nationale overheid, en het verzuim op te dagen op

de Dienst Vreemdelingenzaken voor het ontvankelijkheidsonderzoek; dat, zelfs indien moest worden vastgesteld - quod non - dat deze subsidiaire motieven niet draagkrachtig zijn, dit dan ook niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing; dat een verder onderzoek naar de pertinentie van de subsidiaire motieven bijgevolg niet vereist is; dat het tweede middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen maart tweeduizend en vier, door:

Mevr. M.-R. BRACKE, kamervoorzitter,

de H. C. VERHAERT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VERHAERT.

M.-R. BRACKE.